

Tid vakt en stadig stigende Opmærksomhed. Der er jo ogsaa her i Tinget indbragt et Lovforslag desangaaende, og det synes at erkendes, at der her foreligger en Opgave, som kan kræve Statens Bistand. Men samtidig maa det synes utvivlsomt, at den Udgift, som en virkelig virksom Indgriben paa dette Omraade vil kunne medføre, saafremt denne Opgave skulde løses alene ved Statsmidler, vil kunne dreje sig om saa store Beløb, at det kun vil være med megen Betænknelighed, at Staten kunde skride dertil. Naar man tager Hensyn til de stadig voksende Krav, som saa at sige paa ethvert Omraade stilles til Statskassen, kan man vanskelig uden videre lade den paatage sig ogsaa en ny Opgave af dette Omfang. Paa den anden Side maa det findes naturligt, at Staten ikke holder sig tilbage fra saa vidt muligt at yde sin virksomme Bistand. Men hvorledes Sagen hensigtsmæssig bør gribes an, har ikke staaet Udvalget ganske klart. Man kan med stor Sandsynlighed gaa ud fra, at hvis private Kræfter tage Ledelsen, vil den kunne løses væsentlig billigere, end om det bliver en ren og skær Statsopgave, og at det derfor vilde være ønskeligt, om det private Initiativ kunde faa Lejlighed til at gøre sig effektivt gældende. Jeg vil imidlertid ikke sige, at den Forhandling, som Udvalget førte med den ærede Justitsminister, bibragte os større Klarhed over, hvorledes Opgaven bør gribes an, end der var til Stede i Forvejen. Jeg erkender imidlertid, at det, som Ministeren i al Almindelighed udtalte, at det vilde være ønskeligt, om der ved privat Initiativ toges fat paa Sagen, og at Staten da kan yde Bidrag, peger i en Retning, hvorved der kan indvindes Erfaringer, paa Grundlag af hvilke man kunde gaa videre. Jeg tror at kunne udtale, at for saa vidt der gøres Skridt for at komme frem ad denne Vej — og der er adskillige Steder i Landet, hvor man allerede har taget fat paa Opgaven —, saa vil en Henvendelse til Staten om Bistand utvivlsomt møde Sympati i Finansudvalget og — derom er jeg overbevist — ogsaa i Folketinget.

K. M. Klausen: Der er af Flertallet stillet Forslag om at nægte et Beløb til Hovedudbedring af Kristianshavns Straffeanstalt. Jeg har ikke været i Stand til at følge Flertallet i dette Forslag. Det drejer sig om et Beløb paa 18,808 Kr., og det forekommer mig, at de forlangte Forbedringer ved denne gamle Anstalt ere saa rimelige og saa paatrængende nødvendige,

at man ikke vel kan gaa imod dem. De angaa tre Hovedmangler, som skulle afhjælpes derude. Murene mellem de Gaarde, hvor Fangerne gaa, naar de have Friluftsture, ere saa lave, at Fangerne kunne sætte sig i Forbindelse med hverandre over disse Mure, og derfor ønsker man at faa Murene forhøjede til 5½ Alen. Jeg synes, det er en rimelig Fordring, som man ikke vel kan sige nej til. Dernæst klages der over, at Invalidestuen og Sygestuen derude ere i en meget uheldig Forfatning, at den for det første har en uheldig Beliggenhed, saaledes at de Patienter, som ere der, kunne sætte sig i Forbindelse med de Patienter, som have Gaardtur, og dernæst, at det er et noget usundt Lokale, hvor Sol og Lys have sparsom Adgang, og man ønsker derfor at faa denne Stue lagt hen paa et Sted, som passede bedre for Anstaltens Disciplin, og som ogsaa opfyldte Sundhedskravene mere end den nuværende. Endelig, for det tredje, drejer det sig om at afstive en Mur ud imod en af Københavns Gader, Dronningensgade, og som siges at være i en saa skrøbelig Forfatning, at man kan risikere, at den styrter om og muligvis derved kan foraarsage Ulykker paa de forbipasserende. Jeg synes, at saadanne rimelige Krav kan man ikke modsætte sig. Jeg ved ganske vist, at der foreligger et Forslag, som allerede har været behandlet, om at bygge en ny Strafanstalt, der skulde afløse Anstalten paa Kristianshavn, men det ser jo ikke ud til, at dette Forslag kan blive gennemført. Det har vist lange Udsigter, inden vi naa til at blive enige om, hvor den ny Anstalt skal ligge, og om at bevilge de Penge, som udkræves dertil, men selv om man tog fat paa at bygge denne Anstalt, vilde der dog gaa adskillige Aar, inden den kunde tages i Brug. Jeg har derfor ment, at det ikke var forsvarligt at gaa med til den foreslaaede Nedsættelse.

Hele Udvalget har dernæst foreslaaet at nægte et Beløb paa 18,300 Kr. til Opførelse af en Kvæg- og Hestestald ved Vordingborg Sindssygeanstalt. Der staar jeg altsaa sammen med det øvrige Udvalg, men jeg maa sige, at naar jeg er gaaet med til denne Nægtelse, er det sket, fordi Sagen er meget sparsomt oplyst. Jeg tror ogsaa, at ærede Medlemmer af Tinget, der ville sætte sig ind i denne Sag, ville have meget vanskelig ved at træffe deres Standpunkt. Der staar ikke mere end 5—6 Linier i Anmærkningerne til Finansloven for at oplyse denne Sag. Efter at Betænkningen er bleven afgivet, har jeg ad anden